

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/759/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616203261
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4616203261.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Eriky Madarászovej v právnej veci žalobkyne: H. P. D., nar. XX.X.XXXX, bytom X. č. XXX, zastúpená Pavlom Trnkom, advokátom so sídlom Bánovce nad Bebravou, Novomeského 1322/16 proti žalovanej: Slovenská republika- Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava 1, IČO: 00166481 o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č.k. 4C/168/2016-65 zo dňa 27. septembra 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** takto:
Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňu sumu 1.218,82 eura s 5,05% úrokom z omeškania od 11.3.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyňu priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne o náhradu škody a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ust. § 3 ods. 1 písm.a), ods. 2 , § § 4 ods. 1 písm.m/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1,2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1) a § 255 ods. 1 CSP ako aj zisteným skutkovým stavom , na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná a preto ju v celom rozsahu zamietol.

1.2 Vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala náhrady škody vo výške 1.218,82 eura s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 11.3.2016 do zaplatenia z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že policajným orgánom bolo voči nej vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví a následne zo strany prokuratúry bola podaná obžaloba, ktorej Okresný súd Topoľčany vyhovel a rozsudkom č.k. 2T/117/2013 - 176 zo dňa 10.6.2014 ju uznal vinnou z označeného prečinu , avšak Krajský súd v Nitre na základe jej odvolania ju rozsudkom č.k. 2To/76/2014 - 215 zo dňa 14.1.2015 , ktorým zrušil rozsudok súdu I. stupňa, oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Topoľčany, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví. Za nezákonné označila rozhodnutie polície o začatí trestného stíhania a keďže bola oslobodená spod obžaloby, tak vzhľadom na súčasnú judikatúru jej vznikol nárok na náhradu škody, pričom žalovaná, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR jej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhovela. Náhrada škody predstavuje trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní.

1.3 Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovanej ako orgánu, ktorý koná v mene štátu súd uviedol, že je nesporné, že žalobkyňa si uplatnila náhradu škody , ktorá jej mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím

policajného orgánu v trestnom konaní a v príčinnej súvislosti s ním ako aj s rozhodnutím prokurátora o jej sťažnosti proti rozhodnutiu polície, pričom na úseku trestného konania vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru ako aj prokurátor a teda ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR a z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a v prejednávanej veci týmto orgánom bola Generálna prokuratúra SR, ktorá je z toho dôvodu príslušná konať v mene štátu. (§ 4 ods. 1 písm. m) Zákona č. 514/2003 Z.z.).

1.4 Súd prvej inštancie konštatoval, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa súdnej judikatúry zodpovedá zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospel k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/ 54/2011 zo dňa 30.1.2012 a rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009).

1.5 V prejednávanej veci je nesporné, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím policajného orgánu pri výkone verejnej moci a taktiež je nesporné, že súčasná judikatúra v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody, vychádza z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a teda uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je potrebné považovať za nezákonné a tým je splnený základný predpoklad na uplatňovanie si náhrady škody v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z. Takýmto jednoduchým výkladom ustálenej judikatúry by aj v tomto prípade súd musel dospieť k záveru, že nárok žalobkyne je dôvodný, avšak podľa názoru súdu nie je možné v tejto veci aplikovať citovanú judikatúru bez toho, aby súd podrobne nepreskúmal aj dôvody, pre ktoré došlo k oslobodeniu žalobkyne spod obžaloby.

1.6 Z dokazovania vykonaného v priebehu trestného konania nespochybniteľne vyplýva záver, že žalobkyňa spáchala skutok, pre ktorý voči nej bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie a následne aj podaná obžaloba a ani samotná žalobkyňa vo svojich podaniach v priebehu trestného konania zásadným spôsobom nespochybňovala, že ku skutku došlo a že ho spáchala, i keď priebeh tohto skutku opisoval z hľadiska svojho subjektívneho pohľadu, avšak žiadala, aby tento jej skutok bol posudzovaný s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona ako priestupok.

1.7 Súd mal za to, že uznesenie policajného orgánu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné, pretože týmto uznesením došlo v rámci trestného konania k posunu veci do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia a vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať toto uznesenie za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II.ÚS 163/2013). V trestnom konaní proti žalobkyňi došlo síce na základe rozsudku Krajského súdu v Nitre k jej oslobodeniu spod obžaloby, pretože skutok, ktorého sa mala dopustiť a ktorý bol kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví nie je trestným činom, avšak z odôvodnenia tohto rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa tento skutok spáchala, ale súd pri svojom rozhodovaní uplatnil výnimku z formálneho chápania kategórie trestného činu s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona s tým, že protiprávny čin žalobkyne, ktorý formálne napĺňa znaky prečinu nie je prečinom, pretože jeho závažnosť je nepatrná. Svoje rozhodnutie oprel súd o skutočnosť, že žalobkyňa dala poškodenej iba jednu facku ako aj o okolnosti tohto prípadu, keďže sa jednalo o konflikt medzi bývalou a terajšou manželkou svedka Romana Gracha a taktiež o samotnú mieru zavinenia žalobkyne, keď táto bola vyprovokovaná samotnou poškodenej, jej rečami o nevere. Je teda nesporné, že k spáchaniu skutku žalobkyňou došlo a že tento formálne napĺňal znaky prečinu a teda trestné stíhanie bolo voči žalobkyňi dôvodne začaté a taktiež voči nej bola dôvodne

podaná obžaloba, pričom iba súd mohol rozhodnúť o interpretácii ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zákona v prospech žalobkyne, keď jej konanie vyhodnotil tak, že jeho závažnosť je nepatrná a bral do úvahy dôvody vyššie uvedené. Z odôvodnenia rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že skutok, pre ktorý bola žalobkyňa stíhaná je prečinom a samotné posúdenie závažnosti tohto skutku bolo výsledkom úvahy súdu vyplývajúcej z jeho pohľadu na spôsob vykonania skutku a jeho následky, ale hlavne na okolnosti, za ktorých bol spáchaný a pohnútku, ktorá viedla žalobkyňu k jeho spáchaniu.

1.8 S poukazom na uvedené zistenia mal súd prvej inštancie za to, že uznesenie povereného policajného orgánu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia za týchto okolností nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie, ktoré by privodilo zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a teda nebol splnený základný predpoklad uplatnenia nároku žalobkyne a to vydanie nezákonného rozhodnutia, preto súd jej nárok na náhradu škody nepovažoval za dôvodný a žalobu v celom rozsahu zamietol. Keďže podľa názoru súdu nebol daný základ uplatnenia nároku na náhradu škody, tak nebolo ďalej potrebné zaoberať sa ďalšími podmienkami, ktoré musia byť splnené pre priznanie tohto nároku a rovnako ani s otázkou výšky uplatnenej škody.

1.9 O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznala, i keď táto mala vo veci plný úspech a teda v zásade by mala právo na náhradu trov konania, avšak žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila a v súvislosti s týmto konaním jej žiadne trovy ani nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že podanej žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovanú zaviazne na náhradu trov.. V dôvodoch svojho odvolania žalobkyňa uviedla, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie odôvodneným neexistenciou základu nároku na náhradu škody nie je možné súhlasiť, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa je toho názoru, že zákonnou podmienkou vznesenia obvinenia je zistenie, že bol spáchaný trestný čin a zároveň zistenie dostatočne odôvodňujúce záver, že ho spáchala určitá osoba. Obvinenie teda možno zákonným spôsobom vzniknúť iba pre skutok, ktorý je trestným činom, pričom na záver, že spáchaný trestný čin spáchala konkrétna osoba stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti. To, že bol spáchaný trestný čin musí mať orgán činný v trestnom konaní už v čase vznesenia obvinenia preukázané nielen z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty, ale v prípade, že sa jedná o prečin, aj z hľadiska naplnenia materiálneho znaku vyplývajúceho z ust. § 10 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého nejde o prečin, ak závažnosť činu je nepatrná. Pre posúdenie základnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. spočívajúcej v existencii nezákonného rozhodnutia je úplne bez právneho významu to, či z právoplatného rozsudku vyplývajúci záver o tom, že skutok nie je trestným činom, urobil súd na základe toho, že nezistil naplnenie niektorého z formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, alebo nezistil naplnenie zákonom požadovaného materiálneho znaku. Skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, spod ktorej bola žalobkyňa právoplatným rozsudkom oslobodená z dôvodov uvedených v § 285 písm. b) Tr. por., je totožný so skutkom, pre ktorý sa obvinenie vzneslo, takže ak skutok, pre ktorý bola spod obžaloby oslobodená, nebol trestným činom v čase rozhodovania súdu, nebol ním ani v čase podania obžaloby a nebol ním ani v čase vznesenia obvinenia. Ak napriek tomu obvinenie pre skutok, o ktorom preukázateľne žalobkyňa vie, že nie je trestným činom, bolo vznesené obvinenie, je rozhodnutím, ktorým k vzneseniu obvinenia došlo nezákonne a preto základná podmienka na nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je preukázateľne splnená.

3. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, aj k správny právny záverom. Opodstatnene poukázal na skutočnosť, že pre správnu interpretáciu ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda doslova z gramatického výkladu, ale je potrebné uplatniť výklad systematický a teleologický. Súd dôsledne rozobral teleologický výklad k veci sa vzťahujúcich ustanovení označenej právnej normy. Žalobkyňa skutok spáchala, tento naplnia formálne znaky trestného činu/prečinu a teda trestné stíhanie bolo voči žalobkyňi začaté a vedené zákonne. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že nebol splnený základný predpoklad uplatnenia nároku žalobkyne na náhradu škody a to vydanie nezákonného rozhodnutia, ktoré by privodilo zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods.

3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že odvolanie žalobkyne je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na § 388 CSP je potrebné zmeniť a žalobe vyhovieť.

5. Predmetnou žalobou doručenu súdu dňa 11.05.2016 sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená nezákonnými rozhodnutiami a to uznesením zo dňa 21.02.2013 ČVS:ORP-870/TO-2012 vydaným Obvodným oddelením Policajného zboru v Topoľčanoch o začatí trestného stíhania pre prečin ublíženia na zdraví a uznesením prokurátora okresnej prokuratúry Topoľčany sp.zn. Pv45/2013-6 zo dňa 13.03.2013 o zamietnutí sťažnosti podanej žalobkyňou proti uzneseniu o začatí trestného stíhania a následný nezákonný postup prokurátora, ktorý pod sp.zn.Pv 45/13-12 dňa 05.08.2013 na Okresnom súde v Topoľčanoch podal na žalobkyňu obžalobu pre označený prečin. Uvedené rozhodnutia považovala za nezákonné, pretože bola spod obžaloby oslobodená rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp.zn.2To/76/2014 zo dňa 14.01.2015. Škoda, ktorú si uplatňuje v konaní je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a postupom príslušných orgánov štátu a predstavuje vynaložené náklady na právne zastupovanie advokátom v trestnom konaní.

6. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 514/ 2003 Z.z. spôsobenú tak vydaním nezákonného rozhodnutia, ako aj nesprávnym úradným postupom, je súčasné, kumulatívne splnenie troch základných predpokladov, a to: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia, a v druhom prípade existencia nesprávneho úradného postupu, 2/ vznik škody ako majetkovej, či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia, ako aj nesprávneho úradného postupu a vznikom škody. Preukázanie splnenia podmienok zaťažuje osobu, ktorá sa domáha náhrady či už majetkovej, alebo nemajetkovej ujmy, za vydanie nezákonného rozhodnutia.

7. V prejednávanej veci bolo potrebné ustáliť, či vznesenie obvinenia a začatie trestného stíhania voči žalobkyňi pre prečin ublíženia na zdraví, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, možno považovať za nezákonné rozhodnutie.

8. V prípade trestného konania, ktoré sa skončilo inak než právoplatným odsúdením, škoda môže vzniknúť i v dôsledku samotného vedenia trestného konania. Je samozrejme treba posudzovať aj zavinenie osoby na začatí vlastného trestného stíhania. Toto zavinenie však nemožno vidieť v tom, že osoba sa dopustila skutku, pre ktorý bola stíhaná, ktorý však ako bolo v priebehu trestného stíhania zistené, nenapĺňovalo znaky trestného činu alebo prečinu. V tejto veci však bolo oslobodzujúcim rozsudkom Krajského súdu Nitra sp.zn. 2To/76/2014 zo dňa 14.01.2015 rozhodnuté, že skutok uvedený v obžalobe prokurátora, ktorý mala spáchať žalobkyňa ako obžalovaná nie je trestným činom a preto bola spod obžaloby Okresnej prokuratúry Topoľčany zo dňa 05.08.2013 sp.zn. Pv45/13 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví oslobodená.

9. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. . Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie NS SR 4Cdo/183/2009). Z uvedeného teda vyplýva, že ak bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená a vec postúpená na priestupkové konanie preto, že sa nenaplnili predpoklady spáchania prečinu obvinenou, má to rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí. To znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa zároveň z tohto dôvodu stáva bezpredmetným. Postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného(prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu/ prečinu/ sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Tieto závery už boli judikované všeobecnými súdmi, napr. rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo 54/2011 zo dňa 30.01.2012, sp. zn. 1Cdo 64/2008, 4Cdo 183/2009, 4MCdo 15/2009 ale i nález Ústavného súdu SR z 24. 03. 2011, sp.zn. II ÚS 25/2011. Súd prvej inštancie napriek tomu, že poukázal na niektoré z vyššie uvedených rozhodnutí, tieto nesprávne interpretoval.

10. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie síce správne aplikoval na danú vec zák. č. 514/2003 Z.z. ale nesprávne interpretoval nezákonnosť rozhodnutia v zmysle ust. § 6 ods. 1 tohto zákona. Odvolací súd zastáva názor, že ak došlo k postúpeniu veci inému orgánu z dôvodu, že skutok sa síce stal, ale nedošlo k trestnému činu resp. prečinu, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie,

má to rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1) bez ohľadu na to, prečo došlo k oslobodeniu spod obžaloby.

11. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby (či zastavením trestného stíhania), je potrebné hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ale vo všeobecnej rovine aj v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie skutočne v trestnom konaní potvrdilo (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 590/08 I zo 17. júna 2008 a sp. zn. IV. ÚS 642/05 z 28. augusta 2007).

12.. S poukazom na uvedené odvoláciu námietku žalovanej spočívajúcu v tom, že žalobkyňa nepreukázala existenciu takého nezákonného rozhodnutia, ako má na mysli ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., považoval odvolací súd za nedôvodnú. Judikatúrou súdov bol prekonaný názor žalovaného, že nezákonné rozhodnutie musí byť vždy výslovne zmenené alebo zrušené. V danom prípade tým, že žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby boli v podstate rozhodnutie o vznesení obvinenia žalobkyni a následnom podaní obžaloby akoby zrušenými, keďže sa nepotvrdili závery prípravného konania o spáchaní prečinu obžalovanou (žalobkyňou). Odvolací súd preto dospel k záveru, že vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia proti žalobkyni, odôvodňuje s ohľadom na čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, ale aj zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody takto stíhanej osoby.

13. Pokiaľ ide ďalšie zákonné podmienky pre priznanie náhrady škody podľa zák. č. 514/ 2003 Z.z. aj tieto boli splnené.

Žalobkyňa pred podaním žaloby na súd v súlade s ust. § 15 a § 16 zák. č. 514/2003 Z.z. požiadala žalovaného písomnou žiadosťou zo dňa 08.09.2015 o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, avšak žalovaný tento nárok neuspokojil, čo oznámil žalobkyni ktorá sa jeho uspokojenia domáha podanou žalobou na súde.

14 V konaní bolo preukázané, že si žalobkyňa uplatňuje nárok na náhradu škody na základe nezákonného rozhodnutia v zmysle ust. § 6 ods. 1,2 cit. zákona. Škoda, ktorú si žalobkyňa uplatňuje pozostáva z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške vynaložených trov právneho zastúpenia podľa vyhl.č. 655/2004 Z.z.. Žalobkyňa si uplatnila náhradu trov za 12 úkonov právnej služby podľa § 12 ods. 3 písm. a), § 14 ods. 1 písm a/,b/,c/ cit. vyhl. Odmena pozostáva za úkony vykonané v roku 2013 (1x prevzatie veci vrátane porady s klientom dňa 27.02.2013, 1x sťažnosť proti uzneseniu z 28.02.2013, 2x výsluch svedkov a obvinenej na OR PZ Topoľčany 19.04.2013, 1x odpor proti trestnému rozkazu z 21.08.2013, 1x preštudovanie spisu na OR PZ v Topoľčanoch dňa 17.07.2013, 1x hlavné pojednávanie na OS Topoľčany 22.10.2013) , celkovo 4 úkony po 65,08 eura+ 3 úkony po 57,95 eura + 6x režijný paušál po 7,81 eura (§ 16 ods. 3 vyhl.). K tomu patria náklady na cestovné právneho zástupcu podľa § 15 písm. a) vyhl. (3x cestovné vlastným motorovým vozidlom v dňoch 19.04., 17.07. a 22.10.2013, Bánovce nad Bebravou- Topoľčany a späť - 3x60km pri zákł. sadzbe za 1km 0,183 =32,94 eura) a náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhl. 6x začaté polhodiny(3x cesta Bánovce nad Bebravou- Topoľčany a späť) po 13, 01 eura, spolu 78,06 eura. Odmena advokáta za rok 2013 predstavuje sumu 728,20 eura (606,83eura+ eura20% DPH% % =121,37). Za rok 2014 a do 15.01.2015 kedy advokát už nebol plátca DPH predstavujú vynaložené trovy celkovo 490,62 eura a pozostávajú z úkonov právnej služby podľa § 12 ods. 3 písm. a/ s poukazom na ust. § 1 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. b/,c/ vyhl. (1x vyšetrovací pokus v Solčianoch dňa 08.04.2014, 1x hlavné pojednávanie na OS TO dňa 10.06.2014, 1x odvolanie proti rozsudku z 24. 07.2014, 1x návrh na vykonanie dôkazov zo 17. 04. 2014, 1x účasť na verejnom zasadnutí na KS Nitra 14. 01.2015), za 3 úkony po 60,11 eura, 1 úkon v polovičnej sadzbe (60,01: 2) -30,06 eura, a 1 úkon po 61,75 eura, k tomu režijný paušál za rok 2014 4x 8,04 eura+ za rok 2015 1x po 8,39 eura, spolu paušál 40,55 eura. Náhrada nákladov na cestovné právneho zástupcu vlastným motorovým vozidlom na vyšetrovací pokus z Bánoviec nad Bebravou do Solčian a späť (60 km x 0,183 eura) je 10,98 eura, ďalej cestovné na hlavné pojednávanie na OS z Bánoviec nad Bebravou do Topoľčian a späť (60 kmx 0,183 eura) je 10,98 eura a cestovné na KS Nitra dňa 14.01.2015 z Bánoviec nad Bebravou a späť (128 km x 0,183 eura je 23, 42 eura. Náhrada za stratu času za 4 začaté polhodiny cesty v roku 2014 (1x Bánovce - Solčany a späť, 1x Bánovce- Topoľčany a späť,) po 13,40 eura t.j 53,60 eura a 4 začaté polhodiny cesty za rok 2015 (1x Bánovce- Nitra a späť) po 13,98 eura, spolu 55, 92 eura. Výška účelne vynaložených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vyplýva z trestného spisu a žalovaný ju nenamietal, preto odvolací súd priznal žalobkyni podľa § 18

zákona č. 514/2003 Z.z. náhradu škody vo výške vynaložených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. celkovo vo výške 1.218,82 eura (728,20 eura+490,62 eura) . Súd zároveň priznal žalobkyni z prisúdenej náhrady škody aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05% (§ 517 ods. 2 Obč. zákonníka, vyhl. č. 85/1995 Z.z. a § 3 VOZ) s tým, že lehotu omeškania určil podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. a to od uplynutia šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku t.j. od 11.03.2016 do zaplatenia.

15. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania súdu prvej inštancie.

16. . V danej veci žalobkyňa bola plne úspešná preto v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1,2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP jej súd priznal voči neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu . O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením (§ 262 ods. 32 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).